

Andy Hertz

Viața, cel mai frumos cadou

*Nu aștepta daruri de la viață,
viața însăși este cel mai frumos cadou
pe care l-ai primit odată cu prima bătaie a inimii tale.*

Smart
PUBLISHING

Cuprins

Prefață.....	13
Introducere	15
Cunoaște-te pe tine însuși și întinde-ți aripile	27
De făcut în viață.....	51
Sănătatea.....	91
Studiile și educația.....	105
Religia, credința, meditația	117
Oamenii de lângă tine	127
Pasiunile.....	149
Încheiere	161

Viața, cel mai frumos cadou este cartea pe care o căutam în trecut, înainte de a fi făcut unele dintre cele mai importante alegeri din viața mea.

Viața, cel mai frumos cadou este o carte care se bazează pe întâmplări reale, idei și planuri bine gândite despre aspecte importante ale vieții. Toate povestirile dezvăluie experiențe care te pot ajuta să îți găsești propriul drum în viață, indiferent de statutul social, mediul în care trăiești sau norocul pe care crezi că îl ai sau nu. Această carte te va ajuta să vezi o mulțime de lucruri bune în jurul tău, să găsești oportunități de afaceri, prieteni, succes, libertate și liniște sufletească, sănătate și aproape tot ce ai putea avea nevoie pentru o viață fericită.

Am început să scriu ca să împărtășesc cu tine ceea ce am învățat până în prezent. O copilărie nu foarte confortabilă, peste șapte ani de studii tehnice, management și activitate în afaceri, nu mă califică drept un scriitor, dar mă recomandă ca povestitor al propriilor experiențe.

Am trăit în mai mult de cinci locuri până acum, pornind de la un loc minunat, numit Săvârșin, județul

Arad, România, iar, în prezent, locuiesc în Southwark, Londra, Marea Britanie. Fiecare loc m-a învățat câte ceva și mi-a arătat viața în diferite forme.

Aceasta este cartea sufletului meu, simplă și sinceră, cartea ce mi-aș dori să o fi primit în dar cu mult timp în urmă...

Acum e aici, pentru tine. Sper să îți fie de folos!

Prefață

Există o infinitate de căi dintre care poți alege una pe care să o urmezi în călătoria ta prin viață, însă indiferent ce vei alege, tot acolo vei ajunge, la sfârșit. Din acest motiv, gândesc că e înțelept să alegi o cale a sufletului, și nu una a egoului. Să pășești curajos pe o cale demnă de tine, în loc să te lași dus de viață. O aventură pe care să o alegi în așa fel încât să dea un sens vieții tale și să prevină părerile de rău de mai târziu. Ești un marinar plecat departe, pe marea vieții, și poți înfrunta cu pasiune furtuni sau diverse provocări spre locuri de vis ori poți pluti fără țintă, căutând mereu explicații pentru cauzele care te-au dus la eșec, blamând vântul, timpul sau stelele. Alege să trăiești încrezător, frumos și incitant. Descoperă, iubește, îndrăznește și acționează, știind că nu ai nimic de pierdut, învață și fă orice îți dorești, atât timp

cât nu faci rau oamenilor sau naturii, în atingerea telurilor tale. Se spune că fericirea vine din interior. Asta nu înseamnă că trebuie să închizi ochii, concentrându-te pe ideea de fericire, ci înseamnă că devii fericit, urmând drumul ales de sufletul tău.

Câte suflete trăiesc în lume, tot atâtea feluri de a percepe viața și fericirea există. Scriu pentru tine, cel care, într-un fel sau altul, te-ai lăsat dus de viață către un punct în care nu te simți „acasă“. Nu te simți bine în corpul tău, la locul de muncă sau în mediul în care trăiești. Prin rândurile ce urmează, vreau să îți povestesc calea mea, o cale ce îți poate deschide ochii spre locuri din care să privești mai cu blândețe viața. Te invit la un ceai cald, imaginar, și la povești. Îți scriu ție...

Introducere

— *Asta este tot ce pot face
mai bun cu viața mea?*

...m-am întrebat într-o dimineață, în timp ce mă priveam în oglindă, pregătindu-mă pentru o nouă zi de muncă. Mă gândeam că ar fi o viață irosită aceea în care mă voi trezi în – aproape – fiecare dimineață a existenței mele, ca să mă pregătesc pentru o nouă zi de muncă. Atunci, mi-am spus că o să fiu liber, nu neapărat bogat, ci liber din punct de vedere financiar, ca să nu depind pentru totdeauna de un angajator. Pentru că nu aceasta este calea ce duce spre libertate. Mi-am spus că, în primul rând, trebuie să creez un plan bun. Planul a fost simplu și l-am gândit în scurt timp după aceea, dar, totodată, a fost un pact făcut cu mine însumi. În câțiva ani, trebuie să dețin zece proprietăți imobiliare, proprietăți ce vor fi închiriate una câte una, pe măsură ce le voi achiziționa,

pentru ca, în cel mai scurt timp, să genereze venituri; venituri provenite din active pe care le voi folosi pentru următoarea proprietate și tot așa mai departe.

Îți voi povesti și planul meu imediat, cât se poate de concret, pentru că este simplu și real. Și l-am început deja, nu cu foarte mult timp în urmă, iar semnele sunt pozitive și am toată încrederea că voi reuși. Nu vreau să vorbesc în această carte despre o idee care se potrivește oricui, ci vorbesc despre un principiu, despre credință și încredere în forțele proprii. Și despre faptul că banii nu aduc neapărat fericirea, deoarece fericirea este calea însăși, ce se găsește în cele câteva capitole pe care le-am schițat în minte, înainte să scriu primul rând. Tot ceea ce îți împărtășesc mai departe are legătură cu viața mea. Trecutul meu, experiența mea și credințele mele. Cât despre afaceri, nu există un secret al succesului, ci fiecare trebuie să își găsească o cale și un scop.

Acum, lăsând partea materială pentru mai târziu, iată o scurtă poveste din copilăria mea, din vremea când timpul trecea lin și viața părea a fi, în mare parte, o vacanță lungă și fermecătoare, plină de prieteni și aventuri. Povestea însă nu e una veselă și nu are legătură cu râsetele copilăriei. Este vorba despre o persoană dragă mie, care s-a stins în 1998, când eu aveam 13 ani, și despre mult așteptata fericire ce devine moartea însăși, fapt pe care l-am înțeles abia după ani și ani.

Ce e mai trist decât ca moartea să-ți devină ultima dorință? Să ajungi să crezi, cu toată inima, că acolo

se află liniștea și dragostea după care ai tânjit și pentru care ai luptat o viață întreagă, să îți dorești să mori pe câmpul de luptă, prea obosit pentru a te mai ține, curajos, pe picioare. Există totuși ceva și mai trist. Mai trist e să fi trăit o viață fără conținut, fără culoare, fără zâmbete, dragoste și lumină; să aștepti ca lucrurile să se schimbe de la sine, fără să faci nimic concret, și să te regăsești, peste ani și ani, în același loc, neschimbat.

Nu îmi plac mormintele, evit să merg în cimitir. Oricâți copaci sau flori ai planta, oricâte cruci din marmură sau din granit ai ridica, oricâte alei ai pava sau cu oricâte sculpturi cu îngeri le-ai împodobi, cimitirele tot urâte vor fi. Sunt locuri pline de tristețe și de amintiri dureroase. Cu ceva vreme în urmă, am vizitat un parc superb, în Welwyn Garden City, Marea Britanie. Pe marginea lacului, am găsit câteva bănci și m-am așezat, pentru câteva minute, pe una dintre ele, ca să mănânc. Mi s-a părut atât de frumos ceea ce era scris pe o plăcuță metalică de pe spătarul băncii – „această bancă este făcută în memoria X, mamă și soție, pentru că îi plăcea foarte mult să se plimbe pe aleile din jurul acestui lac“. Atunci m-am întrebat de ce ai merge într-un cimitir să „vizitezi“ pe cineva care, oricum, nu e acolo, când poți merge într-un loc minunat, loc pe care acea persoană îl îndrăgea și unde poți să o găsești. De aceea, privesc spre cer, îmi aduc aminte și scriu.

Povestea din copilăria mea este legată de cineva care și-a dorit să ajungă în cimitir și a ajuns acolo

prea devreme pentru cei din jur, dar prea târziu pentru ea. Îi spuneam Babi. Pentru că am copilărit doar cu mama în Săvârșin, iar bunicii mei au murit înainte să împlinesc trei ani, în timpul în care mama lucra, de mine avea grijă Babi, care mi-a și rămas bunică adoptivă, până când am pierdut-o și pe ea, cu un an înainte de a-mi pierde mama.

Deja trecuseră ani buni de când Babi mă ducea în brațe. Dormeam la ea, de câteva ori pe lună, de drag. Și treceam cu bicicleta să o vizitez, aproape în fiecare zi. Începuse să se deplaseze tot mai greu și o găseam tot timpul singură. Locuia într-o clădire lungă și împărțită în locuințe pentru șapte sau opt familii. La Babi, unde mă simțeam ca acasă, intram pe un coridor lung, prin care iarna abia puteam trece de ghivecele pline de flori. La mijlocul coridorului, în stânga, era o cameră mică, unde Babi stătea mai tot timpul, iar pe dreapta, se afla una mai mare și friguroasă. La capăt, în stânga, bucătăria, pe mijloc, cu o cămară mică și, pe dreapta, baia ce se făcea tot mai lungă iarna, pe măsură ce erau arse lemnele de foc, depozitate acolo până la tavan. În bucătăria podită cu scânduri foarte late și de pe al cărei geam cu gratii priveam curioși oamenii ce treceau spre și dinspre capătul văii, Babi îmi făcea cei mai buni cartofi prăjiți din lume, într-o tigaie înnegrită de vreme, pe o sobă veche, în care trosnea focul. Dormeam amândoi în camera cea mică, în care se aflau două paturi, pe colț, cu o noptieră între ele, noptieră pe care mereu găseam apă

într-o cană metalică, multe medicamente și Biblia. Paturile erau tot timpul aranjate frumos, iar pe al ei era așezată o păpușă mare și veche. Pe masă stătea o vază mereu goală și un radio primit din Germania. În celălalt colț al camerei se aflau un dulap înalt și teracota de un verde închis. Deasupra patului în care dormeam eu, atârna, parcă dintotdeauna, un tablou cu doi copii care se țineau de mână, trecând o punte peste cascada dintr-o pădure. Îmi amintesc cum ridicam picioarele și-i atingeam rama din lemn, în fiecare seară când Babi îmi spunea povești.

A crescut singură doi băieți. În cele din urmă, cel mai mic dintre ei, la vârsta de cincizeci de ani, a murit în spital, după ce, din fugă spre scara vagonului unui tren în mișcare, a căzut sub roți și i-au fost tăiate pe loc ambele picioare. Mare tragedie a fost pentru Babi, deși era atât de puternică. I-a crescut pe amândoi, în Valea Mare, lângă râul Mureș, într-o cameră închiriată, din gospodăria unor localnici. Fată singură, menajeră, dădacă, spălătoreasă, cu părinții morți și cu frații departe, după o zi întreagă de muncă, pe bani puțini, mergea seara spre casă, cu felinarul într-o mână și cu pâinea în cealaltă, la copiii ei, pe care îi găsea, aproape de fiecare dată, dormind.

Îmi plăceau poveștile ei bătrânești, îi puneam tot felul de întrebări, deși nu îi înțelegeam cu maturitate răspunsurile, înțelepciunea din cuvinte sau durerea din suflet. Cam aceea ne era ocupația pe atunci; seara, după rugăciune, ascultam trosnetul lemnului din